

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrap-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

МИШЉЕЊЕ

Датум усвајања: 14. март 2013. године

Предмет бр. 31/08

Марија ЛАЛИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 14. марта 2013. године, уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
гђе Кристин ЧИНКИН
гђе Франсоаз ТУЛКЕНС

Уз помоћ

г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменућу жалбу, уложену сагласно члану 1.2 измењене и допуњене Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, доноси следеће одлуке:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 18. јула 2008. године и уписана је истог дана.
2. Дана 23. октобра 2008. године, Комисија је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост и меритум предмета. Дана 11. новембра 2008. године, СПГС је доставио УНМИК-ов одговор.
3. Дана 17. новембра 2008. године, Комисија је од жалиоца затражила додатне информације. Комисија је примила жалиочеве одговоре 15. децембра 2008. и 16. јануара 2009. године.

4. Дана 24. септембра 2009. године, након што је од жалиоца добила додатне информације, Комисија је поново проследила предмет СПГС-у како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост и меритум предмета. Дана 15. октобра 2009. године, СПГС је доставио УНМИК-ов одговор.
5. Дана 10. новембра 2010. године, Комисија је од жалиоца затражила додатна разјашњења. Жалиочев одговор је примљен 18. новембра 2010. године.
6. Дана 31. јануара 2011. године, Комисија је затражила информације од Окружног суда у Приштини. Није добијен никакав одговор.
7. Дана 3. маја 2011. године, Комисија је поновила свој захтев за додатне информације Окружном суду у Приштини. Одговор Окружног суда примљен је 5. маја 2011. године.
8. Дана 20. јула 2011. године, Комисија је од Општинског суда у Приштини затражила информације у вези са случајем. Општински суд је доставио свој одговор 4. септембра 2011. године.
9. Дана 6. децембра 2011. године, Комисија је од Општинских судова у Приштини и Липљану затражила додатне информације. Комисија је примила одговоре Општинског суда у Приштини и Општинског суда у Липљану 12. децембра, односно 14. децембра 2011. године.
10. Дана 6. марта 2012. године, Комисија је од Окружног суда у Приштини примила додатне информације о жалби.
11. Дана 29. марта 2012. године, Комисија је поново проследила предмет СПГС-у како би добила примедбе на прихватљивост жалбе, након што је добила такве додатне информације. Комисија је примила УНМИК-ов одговор 4. маја 2012. године.
12. Дана 9. јуна 2012. године, Комисија је прогласила жалбу делимично прихватљивом.
13. Дана 13. јуна 2012. године, Комисија је обавестила СПГС-а о одлуци и затражила примедбе УНМИК-а на меритум предмета. Дана 16. јула 2012. године, СПГС је доставио УНМИК-ов одговор.
14. Дана 13. новембра 2012. године, Комисија је од Окружног суда у Приштини примила додатне информације о жалби.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

15. Жалилац је бивша становница Косова, са тренутним пребивалиштем на територији уже Србије. Она је напустила Косово 12. јуна 1999. године из безбедносних разлога.
16. Жалилац наводи да је 1993. године поднела тужбу за утврђивање очинства Окружном суду у Приштини против наведеног оца своје кћери, која је рођена 1991. године. Дана 17. децембра 1997. године горенаведени Суд је, као првостепени орган, донео одлуку у корист жалиоца, наложивши туженом да плаћа месечну алиментацију ради издржавања детета.

17. Датума који није назначен, тужени је уложио жалбу на ову одлуку Окружног суда. Дана 22. октобра 1998. године, Врховни суд Србије, као жалбени суд, преиначио је одлуку Окружног суда и вратио је предмет Општинском суду у Приштини на поновно суђење.
18. Жалилац наводи да се, без обзира на ову одлуку Врховног суда Србије, поновно суђење није одржало. Она даље наводи да су њени правни заступници тражили од судских органа у неколико наврата, укључујући и период након доласка УНМИК-а на Косово у јуну 1999. године, да убрзају решавање њеног предмета, али безуспешно. Међутим, она није доставила никакву документацију у вези са овим захтевом.
19. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а Мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову.
20. Дана 11. маја 2011. односно 4. септембра 2011. године, Окружни суд и Општински суд у Приштини пријавили су Комисији да не могу да нађу ниједан запис о тужби за утврђивање очинства коју је уложила жалилац.
21. Међутим, дана 6. марта 2012, оригинал предметног досијеа у вези са тужбом за утврђивање очинства пронађен је у архиви Окружног суда у Приштини. Секретаријат Комисије био је у могућности да прегледа досије и узме релевантне изводе, укључујући копију одлуке Врховног суда од 22. октобра 1998. године. Изгледа да овај предметни спис није уопште ни био предат из Окружног у Општински суд у Приштини ради поновног суђења, како је наложио Врховни суд.
22. Судски поступак у вези са жаличевом тужбом за утврђивање очинства до данас није завршен.

III. ЖАЛБА

23. У погледу тога што је жалба проглашена прихватљивом, жалилац се жали на наводни пропуст да се судским поступком утврди правно очинство над њеном кћери и на то што тај поступак стога није окончан у разумном временском року. Она се такође жали на то да није имала приступ ефикасним правним лековима и да је, у међувремену, морала сама да сноси трошкове одгајања свог детета.
24. Комисија је мишљења да се може сматрати да се жалилац позива на повреду свог права на приступ суду и на гаранцију разумног временског рока предвиђеног чланом 6 § 1 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП), као и на повреду свог права на ефикасан правни лек, сходно члану 13 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

A. У погледу чињеница везаних за случај и процене доказа

Подносци страна

25. Жалилац се жали поводом чињенице да судски поступак у вези са утврђивањем законског очинства над њеним дететом, који је започет пред Окружним судом у Приштини 1993. године, није разрешен до данашњег дана. Жалилац наводи да је, након што је Врховни суд наложио поновно суђење 1998. године, она затражила од надлежних судова у неколико наврата, укључујући период након доласка УНМИК-а на Косово, да наставе поступак. Међутим, није предузета ниједна активност и није донета ниједна одлука до данашњег дана везано за њен захтев.
26. У својим коментарима од 16. јула 2012. године, СПГС тврди да информације прикупљене од стране Комисије у Окружном суду у Приштини на састанку са судским администратором могу да буду „индикативне, али не и коначне“ у погледу чињеница везаних за случај. Према наводима СПГС-а, „још увек треба да се утврди да ли се спис који се односи на жалиочеву тужбу за утврђивање очинства и даље налази у Окружном суду и уопште није ни предат Општинском суду“. По мишљењу СПГС-а, велика је вероватноћа да је спис нестао током догађаја везаних за сукобе на Косову, конкретно у периоду од краја 1998. до средине 1999. године.

Процена Комисије

27. У погледу приговора СПГС-а да су неке од чињеница везаних за случај – конкретно, да ли се досије који се односи на тужбу за утврђивање очинства још увек налази у Окружном суду у Приштини и уопште није ни предат Општинском суду – недовољно утврђене, Комисија подсећа да, према члану 15.1 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, она има надлежност да се бави жалбама и да од УНМИК-а и трећих страна захтева да се доставе информације и документација.
28. Комисија се такође позива на судску праксу Европског суда за људска права којом је утврђено да не постоје процедуралне препреке за прихватљивост доказа или претходно утврђене формуле за процену доказа који су на тај начин прикупљени. Према утврђеној судској пракси, доказ би могао да следи из паралелног постојања довољно јаких, јасних и складних закључака или сличних оповргнутих претпоставки о чињеницама (видети Европски суд за људска права (ЕСЉП), *Начова и остали против Бугарске*, бр. 43577/98 и 43579/98, пресуда од 6. јула 2005, § 147). У складу са праксом Европског суда, Комисија усваја закључке који су, по њеном мишљењу, подржани слободном проценом свих доказа, укључујући оне закључке који могу да проистичу из чињеница и поднесака страна.
29. У вези са овим предметом, Комисији је достављена документација од стране судских службеника да се оригинал предметног досијеа, почев од 6. марта 2012. године, још увек налази у Окружном суду у Приштини и да тај предмет уопште није ни предат Општинском суду на поновно суђење. Такође, Општински суд у Приштини је обавестио Комисију да жалба никада није ни уписана код њега ради поновног суђења. У тим околностима, и с обзиром на чињеницу да УНМИК не подноси документацију која указује на супротно, Комисија сматра да су предметне чињенице утврђене на начин како је горе описано (§§ 15-22).

Б. Наводно кршење члана 6 § 1 ЕКЉП

Поднесци страна

30. Жалилац се жали на чињеницу да је судски поступак за утврђивање законског очинства над њеним дететом још увек на чекању од 1993. године и да судови на Косову нису

одлучили по питању њеног захтева. Жалилац такође наводи да се у неколико наврата обраћала релевантним судовима на Косову и УНМИК-у, тражећи да се убрза испитивање случаја; међутим, није добила никакву повратну информацију. Жалилац даље наводи да је током овог периода морала да издржава своје дете као самохрана мајка, са ограниченим средствима социјалне помоћи.

31. По питању меритума жалбе, СПГС наводи да, у тренутку када је дат упут за поновно покретање спора о очинству, 1998. године, УНМИК није био распоређен на Косову па тако није ни имао одговорност за примену правде. СПГС подсећа да је УНМИК распоређен тек јуна 1999. године када је ситуација на Косову, укључујући правосуђе, била веома „нестабилна и није била контролисана од стране ниједне надзорне институције или органа“. Из ових разлога, жалба нема меритум и одбацује се.

Процена Комисије

32. Право на правично суђење, приступ суду и гаранцију разумног временског рока предвиђено је чланом 6 § 1 ЕКЉП, који у својим релевантним деловима гласи како следи:

„У одређивању грађанских права и обавеза појединца [...] свако има право на поштено и јавно саслушање у разумном временском року од стране независног и непристрасног суда који је успостављен законом [...]“

33. Комисија примећује да није спорно да судски поступак за утврђивање законског очинства над дететом обухвата одређивање грађанских права и обавеза у смислу члана 6 ЕКЉП, и да се стога члан 6 примењује на овај предмет.
34. Комисија се позива на судску праксу Европског суда за људска права где право на правично суђење предвиђено чланом 6 укључује „право на суд“. Ово право треба да се разуме не само као право на покретање поступка пред судом у погледу грађанских спорова, већ такође и право на добијање одлуке о спору од стране суда. У том погледу Европски суд сматра да би било илузорно уколико би домаћи правни систем допустио појединцу да поднесе грађанску парницу пред судом, без да се обезбеди одлучивање о предмету путем коначне одлуке у судском поступку. Било би незамисливо када би у члану 6 § 1 биле детаљно описане процедуралне гаранције које се пружају странкама у спору – поступак који је правичан, јаван и експедитиван – без давања гаранције странама да ће се у вези са њиховим грађанским споровима донети коначна одлука, (видети, међу осталим пресудама, ЕСЉП, *Мултиплекс против Хрватске*, бр. 58112/00, пресуда од 10. јула 2003, § 45; ЕСЉП, *Кутих против Хрватске*, бр. 48778/99, § 25, ЕКЉП 2002-II; ЕСЉП, *Дубинскаја против Русије*, бр. 4856/03, пресуда од 13. јула 2006, § 41; видети такође ХРАП, *Милогорић и остали*, бр. 38/08 и остали, мишљење од 24. марта 2011, § 35).
35. Комисија, међутим, такође примећује да ово право није апсолутно, већ може да подлегне ограничењима; ова ограничења су дозвољена имплицитно јер право на приступ по самој својој природи захтева да буде уређено од стране надлежних власти. У том смислу, власти уживају одређену дозу уважавања. Међутим, примењена ограничења не смеју да ограниче или смање приступ који је дат појединцу на начин или у мери у којој је сама суштина права нарушена. Штавише, ограничење неће бити у складу са чланом 6 § 1 ЕКЉП ако не тежи легитимном циљу и ако не постоји разуман однос пропорционалности између примењених средстава и циља коме се тежи (видети ЕСЉП, *Стабингс и остали против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 22. октобра

1996, Извештаји о пресудама и одлукама, 1996-IV, стр. 1502, § 50; видети такође ХРАП, *Милогорић и остали*, наведен изнад у тексту, § 44; *Бериша и остали*, бр. 27/08 и остали, мишљење од 23. фебруара 2011, § 25; случај *Лалић и остали*, бр. 09/08 и остали, мишљење од 9. јуна 2012, § 22).

36. Посебно у погледу дужине трајања поступка, Комисија подсећа да ЕКЉП ставља обавезу на државе чланице да организују свој законски систем тако да он омогући судовима да поступају у складу са захтевима члана 6 § 1, укључујући захтев за суђење у „разумном временском року“ (видети ЕСЉП, Велико Веће [ВВ], *Пелисије и Саси против Француске*, бр. 25444/94, пресуда од 25. марта 1999, § 74, ЕКЉП 1999-II).
37. Комисија напомиње да је право на правично суђење такође заштићено Универзалном декларацијом о људским правима (члан 10) и Међународним споразумом о грађанским и политичким правима (МСГПП) (члан 14). Комисија напомиње да је овај други инструмент ратификован од стране бивше Социјалистичке Републике Југославије 2. јуна 1971. године.
38. У погледу околности предмета о коме је овде реч, Комисија напомиње да је жалилац покренула судски поступак за утврђивање очинства над њеним дететом пред Окружним судом у Приштини 1993. године и да до данас није одлучено по њеном захтеву.
39. У погледу временске надлежности, Комисија подсећа да, сходно члану 2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, она има надлежност једино над жалбама које се односе на наводна кршења људских права „до којих је дошло 23. априла 2005. године или касније или су произашла из чињеница насталих пре овог датума, при чему су поменуте чињенице проузроковале континуирано кршење људских права“. Следи да је Комисија надлежна *ratione temporis* да врши процену усклађености судског поступка поводом тужбе за утврђивање очинства са чланом 6 ЕКЉП једино за период након 23. априла 2005, а да истовремено узме у разматрање и статус тог предмета на тај датум (видети ХРАП, *Милогорић и остали*, наведен у § 34 горе у тексту, при §§ 19-20).
40. Комисија примећује да је судски поступак који је жалилац покренула 1993. године још увек био на чекању у тренутку распоређивања УНМИК-а на Косову јуна 1999. године. Конкретно, Комисија примећује да је у то време налог за поновно покретање поступка од стране Врховног суда Србије, 1998. године, још увек био на чекању. Комисија такође бележи да је, пошто нема доказа да је предузета било каква активност од стране судова између јуна 1999. и 23. априла 2005. године, ово представљало ситуацију на почетку надлежности Комисије, када није одлучено о тужби жалиоца. Период који је предмет разматрања завршава се 9. децембра 2008. године, када је ЕУЛЕКС преузео одговорност у области управљања правдом (видети § 19 изнад).
41. У својим примедбама на меритум жалбе, СПГС тврди да УНМИК не може да се сматра одговорним за пропуст судова на Косову да одлуче о жалиочевом предмету. СПГС тврди да, у тренутку када је Врховни суд предао тужбу за утврђивање очинства Општинском суду на поновно покретање поступка, УНМИК још увек није био распоређен на Косову и није имао одговорности над дотичним правосуђем. СПГС даље тврди да су, чак у тренутку УНМИК-овог распоређивања 1999. године, ситуација на Косову и статус сектора правде били веома неизвесни и да нису били под контролом било какве надзорне институције или органа.

42. У том погледу, Комисија напомиње да је УНМИК распоређен на Косову сходно Резолуцији 1244 Савета безбедности Уједињених нација (1999) од 10. јуна 1999. године, са мандатом, између осталог:

„да обезбеди привремену управу на Косову ... док истовремено врши надзор над развојем привремених демократских институција самоуправе које би обезбедиле услове за миран и нормалан живот за све становнике Косова“.

43. Обим УНМИК-овог мандата је додатно разјашњен у Извештајима Генералног секретара Уједињених нација од 12. јуна 1999. године (S/1999/672) и 12. јула 1999. године (S/1999/672) упућеним Савету безбедности ради имплементације Резолуције 1244 (1999). Он обухвата конкретно „организацију и надзор над правосудним системом“ и вршење „свих законодавних и извршних функција, укључујући управљање правосудјем“. У спровођењу свог мандата на територији Косова, укључујући поновно успостављање владавине права, од УНМИК-а је затражено да „поштује законе Републике Југославије и Републике Србије“ као и „постојеће институције“ утолико што они нису били неусклађени са међународно признатим стандардима људских права и мандатом УНМИК-а у оквиру Резолуције 1244 (1999). Од УНМИК-а је потом затражено да „врши заштиту и унапређивање људских права на Косову“, да се руководи „међународним стандардима људских права као основом за спровођење свог ауторитета на Косову“ и да „усвоји политику о људским правима у вези са својим управним функцијама“.

44. Услед колапса примене правде на Косову, и признавши „хитност потребе да се изгради јединствена владавина права на Косову, између осталог и путем хитног поновног успостављања једног независног, непристрасног и мулти-етничког правосудја“ (видети извештај од 12. јула 1999, § 66-67), УНМИК је јуна 1999. године успоставио ванредан правосудни систем. Он је био састављен од ограниченог броја домаћих судија и тужилаца и био је оперативан до ступања на снагу регуларног система правде у јануару 2000. У јануару 2003, Генерални секретар Уједињених нација у свом извештају Савету безбедности о имплементацији Резолуције 1244 (1999) дефинисао је тренутни систем правде на Косову као систем који „добро функционише“ и који је „одржив“.

45. Комисија стога сматра да, иако је засигурно тачно да УНМИК још увек није био на Косову 1998. године, односно у тренутку када је наложено поновно покретање поступка, такође је тачно и да је он постао одговоран за привремену управу на Косову, укључујући примену правде, од 10. јуна 1999. године. Комисија такође сматра да је, у складу са својим извршним функцијама и обавезама везаним за људска права, легитимно очекивати да напори УНМИК-а ка поновном успостављању владавине права и организација правосудја на Косову обухватају реализацију гаранције правичног суђења, укључујући право на приступ суду, за оне чији су судски захтеви били на чекању у тренутку УНМИК-овог доласка на Косово.

46. У том погледу, Комисија се осврће на принцип континуитета обавеза садржаних у повељама о људским правима, како је утврдио Комитет за људска права Уједињених нација (КЉП) у контексту обавеза које проистичу из МСГПП-а и на које упућује Европски суд за људска права, да фундаментална права заштићена међународним повељама припадају људима који живе на територији дотичне Државе потписнице. Конкретно, КЉП је навео да „чим људима буде дата заштита права сходно Споразуму, таква заштита се преноси са територијом и наставља да им припада, без обзира на промену у влади Државе потписнице, укључујући распад државе на више од једне, или сукцесију државе“ (видети КЉП, општи коментар бр. 26: Наставак обавеза, 8. децембар

1997, СГПП/Ц/21/Рев.1/Дод.8/Рев.1, § 4; видети такође, *mutatis mutandis*, ЕСЈП, *Бијелић против Црне Горе и Србије*, бр. 11890/05, пресуда од 28. априла 2009, §§ 58 и 69).

47. Комисија напомиње да у овом предмету ниједан корак није предузет од стране УНМИК-а како би се осигурало да жалиочева тужба која је била на чекању у оквиру правосудног система Косова у тренутку УНМИК-овог доласка, буде испитана од стране надлежних органа. У ствари, овај захтев је још увек уписан и до данас је на чекању у оквиру правосудног система Косова.
48. Комисија даље напомиње да, поред претпоставке да је досије изгубљен у периоду сукоба на Косову 1998-1999, што је Комисија оповргнула, УНМИК није дао никакво објашњење о томе зашто судови нису наставили са решавањем жаличевог захтева. Комисија такође напомиње да УНМИК није дао никакво објашњење о томе да ли је развио икакву политику за прелазни систем како би се обезбедило решавање предмета који су били на чекању пред косовским судовима пре његовог доласка. Чини се да су ови предмети остављени на чекању пошто нису били ни званично одбачени нити је по њима донета пресуда, као што је случај са жаличевим предметом.
49. У светлу претходно реченог, Комисија налази да је дошло до повреде жаличевог права на приступ суду, предвиђеног чланом 6 ЕКЈП.
50. Комисија бележи да наводи жалиоца да судски поступак за утврђивање очинства није био окончан у разумном временском року покрећу иста питања попут оних која су разматрана горе у тексту, у оквиру права на приступ суду.
51. Из овог разлога, Комисија налази да није неопходно да се испита питање дужине поступка.

В. Наводно кршење члана 13 ЕКЈП

52. Комисија налази да се жалба према члану 13 ЕКЈП (право на ефикасан правни лек) у основи односи на иста питања као и она разматрана према члану 6 § 1. Под овим околностима, она налази да се не појављују посебна питања према члану 13 ЕКЈП (видети ХРАП, *Милогорић и остали*, наведен у § 34 изнад, при § 49).

V. ПРЕПОРУКЕ

53. У светлу закључака Комисије о овом предмету, Комисија је мишљења да је потребан неки облик накнаде.
54. Уобичајено би била одговорност УНМИК-а да предузме одговарајуће мере како би стао на крај запаженом кршењу права и, колико је то могуће, исправио последице истог. Међутим, према горе наведеном запажању Комисије, (видети § 19), одговорност УНМИК-а која се тиче судства на Косову завршила се 9. децембра 2008. године, када је ЕУЛЕКС преузео потпуну радну контролу у области владавине права. Стога, УНМИК више није у позицији да предузима мере које ће имати непосредан утицај на поступке пред општинским судовима.
55. Комисија сматра да ова чињенична ситуација не ослобађа УНМИК од одговорности да исправи, што је могуће више, последице кршења права за која је одговоран. У складу са судском праксом Европског суда за људска права у ситуацијама смањене државне

надлежности, Комисија је мишљења да УНМИК мора настојати, свим расположивим дипломатским средствима *vis-à-vis* косовских власти, да пружи уверење да ће се предмет који је поднела жалилац прописно обрадити (видети ЕСЈП [ВВ], предмет *Иласку и остали против Молдавије и Русије*, бр. 48787/99, пресуда од 8. јула 2004, §333, ЕКЈП, 2004-VII; ЕСЈП, предмет *Ал-Садун и Муфди против Уједињеног Краљевства*, бр. 61498/08, пресуда од 2. марта 2010, § 171; ЕКЈП 2010. (изводи); ЕСЈП [ВВ], *Катан и остали против Републике Молдавије и Русије*, бр. 43370/04 и остали, пресуда од 19. октобра 2012, § 109; видети такође ХРАП, *Милогорић и остали*, наведен у § 34 горе у тексту, при § 49).

56. Комисија даље сматра да УНМИК треба да предузме одговарајуће кораке за адекватну накнаду према жалиоцу, за претрпљену нематеријалну штету која је резултат продуженог обустављања поступка који је она покренула.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

- 1. ЗАКЉУЧУЈЕ ДА ЈЕ БИЛО КРШЕЊА ЧЛАНА 6 § 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА У ПОГЛЕДУ ПРАВА НА ПРИСТУП СУДУ;**
- 2. ЗАКЉУЧУЈЕ ДА НИЈЕ ПОТРЕБНО ИСПИТАТИ ЖАЛБУ ПРЕМА ЧЛАНУ 6 § 1 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА У ВЕЗИ СА ДУЖИНОМ ПОСТУПКА;**
- 3. ЗАКЉУЧУЈЕ ДА НИЈЕ ПОТРЕБНО ИСПИТАТИ ЖАЛБУ ПРЕМА ЧЛАНУ 13 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА.**

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући